

Concert de la setmana

L'apocalipsi segons sant Smog

Bill Callahan + Sophia Knapp
Dilluns 23. Bikini. 21 h

És curiós que Bill Callahan anomeni *Apocalypse* (2011) el que és, probablement, el seu disc de pacte de no-agressió amb el món. És probable, en tot cas, que per a algú que ha estat el rei de la cançó depressiva, la simple situació de trobar-se bé, serà i en pau amb si mateix, la tranquil·litat, sigui una mena de confusió caòtica, una apocalipsi que, cal dir-ho, en grec antic no mai va significar la fi dels temps –maleïts traductors de l'evangeli–, sinó revelació. O sigui que en realitat Bill Callahan ha vist

El nou disc és fidel a les convencions del cantautor folk de veu greu

el seu futur i ha comprovat que ja no calia patir tant com abans i deixar de banda el ganivet per tallar el pernil lluny dels seus canells sempre amenaçats amb un tall alliberador. S'ha acabat la depressió, a la porra el fatalisme, que en tot cas ja no són presents a les cançons de Callahan amb la mateixa intensitat amb què van dominar el seu cançoner en els inicis de la seva carrera, quan es feia dir Smog.

És increïble la constància que ha mantingut amb el temps. És aquesta regularitat, editant discos que mai baixen del notable i que ja sumen una quantitat considerable –prop de quinze des dels seus tímids inicis el 1990–, sempre

vinculat al segell Drag City, la que el fa etern. Entre els primers enregistraments de Callahan i l'últim hi ha, més que una evolució sonora, una maduresa progressiva, un creixement que no s'atura i que fa de cada nou grapat de cançons una experiència sonora intensa i sincera. Creixent s'ha fet gran, malgrat els seus temors i la seva incompetència social: una ànima perduda al món, que seria més feliç en qualsevol altre lloc –o no sent-hi–, però que ha sabut adaptar-se gràcies a l'ajuda d'una guitarra, un amplificador i un micròfon.

Ja sense els arranjaments de corda amb què va vestir els dos primers discos post Smog, *Woke on a whaleheart* (2007), i *Sometimes I wish we were an eagle* (2009), el nou disc és fidel a les convencions del cantautor folk de veu greu, lírica introspectiva, actitud fatalista i so de baixa fidelitat, amb Johnny Cash com a gran far de referència. Callahan es mostra més relaxat que mai: té el toc fosc de sempre, però ja no sembla que estigui a punt de trencar-se. A *Apocalypse* hi circula l'aire sense que sembli que s'ha obert una finestra. Caldrà veure-ho, però Callahan mai no falla i els seus concerts són dels que, durant una hora o més, et tenen el cor primer agafat i després robat. Amb depressió o sense, sempre serà un dels millors cantautors del canvi de segle. I atenció als més fans: a la sala podreu comprar, abans que es vengui a les botigues (a la tardor), la seva primera novel·la, *Cartas a Emma Bowlcut*, editada en castellà per Alpha Decay. –Javier Blánquez

Bill Callahan, un dels 'sex symbols' de l'escena folk nord-americana.

Rock amb accent andalús

D'Callaos
Divendres 27. Bikini. 21 h

Viatgers dels ritmes rockers d'accent andalús, exploradors de sons nous i valents a l'hora de proposar un pacte directe i realista als seus seguidors: descarrega't gratis el disc i si t'agrada recomana'l als amics. Així llança D'Callaos el seu tercer treball amb un títol que sintetitza el seu esperit de recerca d'allò desconegut, *El borde donde acaba el mar*. Carregat de rock andalús saltat amb rumbetes, buleries, aires que rememoren els

millors temps de Lole y Manuel i amb molt de flamenc trianero "de cuir i tatxes", com ells mateixos el defineixen, l'àlbum consagra un grup que omple sales i aixeca passions.

El secret s'ha de buscar en l'estil que els ha caracteritzat des dels inicis, que no és ben bé ni dins el terreny de la rumba, ni del flamenc, ni del rock, però que aconsegueix agradar amants dels tres gèneres. Sense abusar de les xarxes socials, la banda de Terrassa ha sabut utilitzar-les hàbilment i mai no ha posat obstacles en la descàrrega lliure. Tot

Lole y Manuel i Triana naveguen amb ells.

això ha fet que D'Callaos caiguin i entrin bé. Més rock que en altres discos, la banda egarenca ha afegit guitarres elèctriques, Hammonds i una base rítmica contundent en un disc que presentaran a Bikini, i on també hi seran els sabors i aromes del sud. –Mariajo López Vilalta

Passa per aquí

The Brand New Heavies

Costa molt assumir aquella frase que Dylan va fer mítica quan veus anunciant un concert de The Brand New Heavies en ple any 2011. Els temps no sé si estan canviant, però en això de la música n'hi ha que viuen aferrats al passat.

Els londinencs van ser, com diria Guardiola, els putos amos de l'acid jazz i el soul clàssic, la fórmula que va donar bons fruits comercials i el reconeixement de la crítica que pensava que la música de les discoteques no era música.

Amb els anys The Brand New Heavies han conservat l'energia i l'etiqueta de pioners, però la seva música no ha tornat a gaudir de la salut que tenia als 90. Amb la formació original encapçalada per la cantant N'Dea Davenport, tornen decidits a incendiar les pistes, si la forma física dels seus fans ho permet.

Recomanen que deixeu els talons a casa, ja que les ganes de ballar seran irresistibles. Hip-hop, funk, soul i pop barrejats en un còctel poc actual, però amb ofici. Passen per l'Apolo el dijous 26. –Albert Puig